

PERIÓDICH SATIRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

BEETHOVEN.

Si 'l món del Art fos un poble,
y 'l més gran dictés la lley
y cenyís àurea corona,
ell hauría sigut rey.

CRÓNICA.

Diumenje gran nevada... Dilluns solemne ex-
plossió... Una de freda y una de calenta. No 's

queixarán los aficionados á las emociones fortas y variadas.

Aném per parts.

La nevada del diumenje va sorprendre á molts qu' estavan esperant la próxima vinguda de la Primavera. Ja hi havia qui 'ls dematins, á la Rambla de las Flors, comensava á flairar las alenadas salabrosas de la marinada... ja hi havia qui veyá venir l' estació florida rodejada de perfums y de alegría.

—¡L' Hivern se 'n val! deyan los aixerits aucells, batent las alas.

—Pero encare no soch fora! refunfunyava 'l vell rapatani que cada any resideix tres mesos entre nosaltres, entretenintse en pintar nassos á la moda Masvidal, y en inflar los dits de las mans, deixantlos convertits en verdaderas salsitxas

Y per demostrar lo que deya, sacsejá 'l sach de la neu, se sentí un fort tró, com un objecte que s' esqueixa, y als pochos moments un sens fi de borrallons voleyavan per l' atmósfera y la ciutat de D. Francisco de Paula, quedava convertida en una petita sucursal de la Siberia.

Avants passavan anys y anys sense que 's vejàs á Barcelona una partícula de neu.

En cambi ara néva ab la major senzillés, justificant la idea del marqués de Sentmanat, que ab extranyesa de molta gent, cubrí ab teulada en forma de pendent sa casa de la Plassa de Urquinaona, cantonada á la Ronda de Sant Pere, ahont avuy dia hi ha las oficinas de telégrafos.

Aixó sí qu' es anticiparse á las prediccions de astrónomos y zaragozanos.

Aquests may adelantan los seus judicis més enllá de una senmana: aquests no asseguran que plourá sinó quan veuben los núvols que s' acostan... Lo marqués de Sentmanat al sustituir ab

una teulada 'l terrat que tothom usa, ha comprés lo que 'm deya aquest día un aficionat á la meteorología:

—¿Sab per qué tenim uns hiverns tant rigurosos? Perque 'l món se 'n ha anat á viure pels últims pisos de la atmósfera. Desenganyis: hem arribat á uns temps en que tot puja: 'ls queviures, los lloguers, lo vestir... tot .. La terra segueix la marxa general y puja també.

—¿Vol dir? vaig preguntar-li.

—¡Y tall! Tan que una cosa li demostraré!

—¿Quina cosa es aquesta?

—Lo tró que 's deixa sentir sempre avants de nevar. Aquest tró indica clarament que la terra está *tronada*.

Per tró tremendo 'l que va esclatar dilluns á la tarde á la Plassa de Sant Jaume, ab motiu de la *solemne* explosió. Y torno á calificarla de *solemne*, per haver ocorregut en lo mateix despaig del ciutadá benemérit, personatge *solemnissim* com tothom sab.

En aquella casa tot marxa del mateix modo: 'ls diners s' escapan de la caixa; lo gas s' escapa de las canyerías.

—¿Pero que no tenen nas? preguntaré algú. ¿Qué no sentían la furtor?

¡Ay infelissos!

Allá no se sent més flayre que 'l del incens.

Lo cert es que la cosa va ser seria.

Lo despaig del ciutadá benemérit quedá convertit en un pilot de ruínas: l' artesonat se 'n aná á bossins, cayent del sostre á terra: los mobles quedaren destrossats: las oberturas que donan al pati interior se reventaren, lo mateix que las que treuhen á la plassa de Sant Jaume; caygueren uns quans balustres de la gran balconada, deixant á un pobre fanaler gravíssimament ferit y á nou ó déu individuos més, ferits també, encare que no de tanta gravetat, ó contusos.

A la plassa hi hagué una verdadera barreja de carruatjes y de caballs; y pels encontorns un pánich terrible.

—¿Ahont ha sigut? preguntava un botiguer del Call.

—A Cala Ciutat, li deya un vehí.

—¡Ah, ja entench... lo tró gros!... Y jo que 'm figurava que aquest no esclataria sinó després de l' Exposició.

Una particularitat de la *solemne* explosió.

Los quadros y retratos de la familia real van quedar intactes.

Unicament va clavarse una estella en una corona que figurava en un march.

—Las explosions, deya un polítich avansat, segueixen las tendencias del día: respecte á las personas; pero no á las instituciones.

Una idea:

La senmana passada vingué á Barcelona 'l doctor Riedel, metje de Cámara, al objecte d' inspeccionar un dels pabellons de la Ciutadela y dictaminar sobre sas condicions higiénicas á fi de determinar si la familia real podrá habitarlo sense perill en l' época próxima de la Exposició.

Com que l' empenyo de D. Francisco de Paula ha sigut sempre que la familia real s' allotji á ca la Ciutat, si 'l seu desitj ha de cumplirse, será precis que previament s' inspeccioni be aquell edifici.

En qual cas no 's necessitarán metjes, ja que

de la part higiénica 'n respón la majoria dels regidors, pels quals entrar en aquella casa y posarse grassos es casi lo mateix... Res de metjes... pero aixó sí, vingan lampistas.

Estich verdaderament assombrat, davant de las obras que s' emprenen.

Algún día m' ocuparé de las de la Exposició, que, com deya en Suñé y Capdevila en lo famós Club del carrer de la Canuda: «á cada puerco le llega su San Martín.»

Per avuy no desitjo sortir de la Plassa de Catalunya... ó millor dit de la Plassa de las barracas.

Fins ara no n' hi havia mes que dugas: lo Circo Equestre y la que s' aixecava, desde temps inmemorial davant mateix del Circo. Ara aquesta ha desaparecut; pero n' han nascudas dugas més arrán de la Rambla de Catalunya.

Davant de ca 'n Gibert hi haurá un gran panorama: tercera barraca.

Y á la sortida del antich Portal del Angel... alló sí que no se lo que será.

Hi passat horas enteras contemplant aquella construcció, y hasta en mitj del día m' hi quedat á las foscas.

Figürinse una baluerna de llistóns, botaruda per darrera, llarga per davant, que lo mateix sembla un inmens polissón que una carcanada de jégant de professò de Corpus.

Al mitj s' aixeca una especie de obelisch de cartró que té la forma de un monstruós espárrrech...

Los extranjers que vingan á visitarnos se quedarán de pedra quan ho contemplin. Llavors D. Francisco de Paula manará construhir una pila de pedestals y vinga colocarhi extranjers... D' aquest modo serán innumerables las estatuas que s' aixecarán de una vegada.

Desvihemos un moment de Barcelona, y ab la facultat que tenim la gent de ploma, traslademos de una volada á la hermosa Málaga.

En aquella terra sempre 'n passa alguna.

L' anécdota del boig mereix ser reproduhida.

Un marit y muller s' estavan al balcó sense pensar res de mal, quan tot de un plegat se presenta un germá d' ella boig rematat, ab un retaco als dits, y apuntantlos frech á frech, exclama:

—¡Alsa! A saltar del balcó al carrer, ó sinó 'us abraso.

Lo marit procura calmar á la seva dona, y trobant instantáneament una fugida, diu encarantse ab lo boig:

—Sempre serás ximple... Un salt del balcó al carrer... ¡Vaya una habilitat!... Lo salt difícil es un altre.

—¿Quin salt? pregunta 'l boig.

—Baixar al carrer y desde allí saltar al balcó. ¡Aixó té mérit!

Lo boig esclata una gran rialla y 's posa á picar de mans... lo matrimoni 's tanca en un quarto immediat... demanan auxili... y ab l' ajuda dels vehins, lo dement queda subjectat y en disposició de passar á un manicomi.

¿Y 'l fet del sereno?

A dintre de una casa rica, quals duenyos se troban ausents, una nit se sent soroll. Una vehina guardava las claus, y 'l sereno, plé de valor, obra la porta y s' enfila escalas amunt lo revólver á una má y 'l fanal al altre.

Al arribar al replá, descubreix al lladre. Es un tipo que se li planta al davant y li fa cara:

—¡Alto! Rendeixtel crida 'l sereno, y li apunta 'l revólver.

Lo lladre fa una acció semblant; pero sense dir res, encare que mou los llabis. També li apunta 'l revólver.

Y está clar; lo sereno arronsa 'l dit y dispara...

—¿Y va matar al lladre? preguntarán vostés.

Cá, no senyors, va rompre un magnífich mirall que omplia tot lo pany de paret del replá. Lo brau sereno havia prés per un lladre la sèva propia imatge.

Y ara dirè referintme á una y altra anécdota que *si non e vero e ben trobatto*.

De la que ara vaig á contarlos, ab la qual tancaré la present crónica, si que 'ls ne responch.

La Diputació Provincial acabava de comprar lo magnífich quadro *Spoliarium* del jove y ja célebre pintor Luna, sense haver pres la mida dels plafons del Saló de Sant Jordi, ahont havia de colgar-se.

De aixó 'n resultá que no hi havia espay sufficient per encabirhi aquella gran tela. De manera qu'encare avuy si 'l van á veure, trobarán que ocupa una de las testeras, descansant sobre 'l ressalt que forman dos pilans. Es molt més gran lo quadro que 'l plafó.

A lo millor dels apuros, un diputat provincial, que ocupa en la societat una posició brillantíssima, lo Sr. O, digué:

—No 's trenquin més lo cap... Jo hi trobat la resolució de la dificultat...

—¡Vostél!... ¡Digui!...

—Serrém lo quadro pèl mitj, y en lloch de omplir un plafó; n' ocuparem dos.

P. DEL O.

TIPOS DE LA TERRA.

LO PESCADOR.

Eli diu que á la edat de vintitres anys va casarse ab la Pepa.

Pero la Pepa diu qu' es mentida y que aquest casament no val, perque, segons ella assegura, molt avans de casarse ab ella, ja s' havia casat ab la canya.

La veritat es que en Jordi estima més la canya que la dona, y fins pot afirmar-se que passa més ratos ab la primera que ab la segona.

¿Cóm y de quina manera en Jordi va aficionarse á pescar ab canya?

Ell mateix diu que no ho sab: quan va comensar á tenir us de rahò y á donarse compte de que existia, ja 's va trobar una canya entre mans.

Molts cops li he sentit explicar.

—Jo era petit, molt petit, —diu en Jordi de vegades— devía tenir á lo més quatre ó cinch anys, y ja 'm recordo de que 'l pare m' havia arreglat una canyeta y un cabasset pèls meus trastos de pescar. Cada festa al dematí, tan al istiu com al hivern, á punta de dia ja 'ns estavam ensigranyats dalt d' una roca del mar dels *freres*, cadascú ab la sèva canya, y d' allí no 'ns movíam fins que 'l sol y 'l ventrell nos participavan que ja eran las dotze.

—¿Y li agradava, tan petit, estarse allí subjecte tantas horas?

—¡Si m' agradava! ¡Ja ho crech! Quan lo pare volia ferme pòr ó castigarme per alguna travesura, no tenia altre cosa que fer que dirme:— ¡Mira que diumenje no 't deixaré venir á pescar!— y ja 'm tenia més motxo y quiet que un mort.—

Lo resultat va ser que en Jordi á la edat de nou anys va trobar-se que no sabia de llegir ni escriure; pero en cambi era un dels millors pescadors de canya d' aquestas rocas.

Avuy ha cambiat molt. No es lo baylet perdut d' aquella época; llegeix y escriu ab relativa correcció, 's dedica ab bastant acert á la pintura de parets y portas... y es lo rey indiscutible dels pescadors de canya.

Tot lo que passa al seu alrederor li es indiferent: á n' en Jordi no li parlin de política ni de teatros; no logran véurel als toros ni al passeig de Gracia; pero quan se tracta d' assumptos de pesca, allí sentirán un home.

Entussiasta, fanátich, constant fins á la exageració, en Jordi está dotat de la primera circumstancia que per ser un bon pescador se necessita: la paciència.

—Enfilam aquesta agulla—li diu de vegadas la sèva dona, que ja no hi veu gayre.

—No puch: haig d' arreglar aquests ams.

—¡Pero si es cosa d' un moment! Tè, enfilamela.

—¡Dónam! A veure...—

En Jordi proba, torna á probar, alsa l' agulla, la baixa; pero no logra enfilarla: las mans li tremolan y 'l pensament se n' hi va cap als ams.

—Tè, tè; ja m' hi pensat que no 'n sortiria: no tinch paciència.

—¡Ay poca penal! ¿No tens paciència? ¡Bè 'n tens per estarte sis horas de plantón com un estaquirot, mirant si un burro pica ó no pica!

—¡V, s, vès! ¡no m' atabalis! No estich per tú.

—Aixó sí qu' es veritat: no més estás pèls ams, per las cordetas y per las canyas...

—¡Mira que si no callas agafo tot aixó y me 'n vaig á arreglarho al terrat!...—

Per ell tot lo que no es pescar no es res.

En Sagasta, en Bismarck, en Gayarre, l' emperador de Russia son uns infelissos... ¡No saben pescar ab canya!

En cambi parlinli del Pigat, del Xich de la Laya ó de qualsevol altra celebritat pèl istil.

¡Alló sí que son homes que mereixen tota classe d' elogis y consideracions! ¡Y tal! ¡Uns pescadors que han tret llubarros y congres de cinch y sis tersas!

Per res del món descuydará la sèva obligació: del dilluns al dissapte, en Jordi roda de levant á ponent, pintant menjadors, arreglant salas, repassant portas, emblanquinant cuynas... pero arribant al diumenje, ni ab trenta parellas de bous lo farían decantar de camí. ¡Cap á mar, sempre cap á mar!

—Jordi—li diu ella algun dissapte,—demá podríam anar fins á la *Salut*.

—¡Fuig d' aquí! La verdadera salut es á la punta del moll.

—Es que fa molt temps que no hi he estat...

—No t' escarrassis: no hi anirè. ¿Qué voldrias que hi fès jo allí?

—Home, passejarte, respirá l' ayre del camp...

—¡Si! ¡Vaya una fila faria respirant l' ayre del camp y passejantme, ab la canya de pescar al coll!

—¡Qu' ets ximple! ¡Y no te la emportis!

—¿Ah, sí? ¿Jo sortir un diumenje de casa sense la canya?... La gent se pensaria que m' hi tornat boig. —

Una de las cosas que li donan una mica de pena es no estar més adelantat en la pintura.

—¿Veuhén?—diu ell;—si jo sapigués més de lo que sè, quan pinto algun menjador, hi faria un grupo de rocas ab un home pescant... ó alguna coseta aixís.—

No fa molts dias se parlava davant d' ell del monument que s' está aixecant á Colón.

—Es l' única cosa que hi vist de tot lo que ara s' está fent á Barcelona—va saltar en Jordi.—
¿Com que 'm vé tan al pas quan vaig al moll!

—¿Y qué li sembla? ¿Li agrada?

—Aixó no 's pot dir fins que sigui llest: lo que de totas maneras trobo, es que 'l tal monument es més merescut que molts altres.

—¿Per qué?

—Perque sí... ¿No era pescador Colón?

Tots los aconteixements que s' han desarròllat á Barcelona desde que en Jordi existeix, tots l' han atrapat en la mateixa feyna.

Quan va entrar en Prim, ell estava pescant.

La proclamació de la República 'l va sorprendre pescant.

Quan va reventar lo vapor *Express*, ell pescava. Tot l' ha agafat pescant.

De fixo que 'l día que 's mori, estará pescant també.

Si alguna vegada ha llogat algun fadrí—en épocas de molta fuga—las preguntas que li ha fet sempre han sigut las mateixas:

—¿No ets pas jugador?

—No senyor.

—Aixís m' agradas. ¿No vas pas al café?

—Tampoch.

—Me 'n alegro... ¿Que no pescas ab canya?

—No senyor...

—¡Malu! No sabs lo que 't deixas perdre.—

En Jordi no té cap vici, potser ni té cap defecte, ni sisquiera cap passió. L' únich que l' atrau, que l' absorbeix, que 'l fascina es la pesca.

Com á ciudadá, diu mal de las obras del port porque espantan lo peix.

Com á marit, prefereix mil vegadas un tros de canya á un dit de la seva dona.

Y com á religiós, no té devoció sinó á un sant...
Sant Pere, pescador.

A. MARCH.

III SENTENCIAT A MORT !!!

—«¡Quina fi més horrorosa!

al pensarhi m' aturdeixo,

sols jo sè lo que pateixo;

vehent ta mort espantosa.

»En va fins l' últim moment

t' he defensat dels contraris,

perque son molt temeraris

y 't volen donar torment.

»Si bè no 's mata á ningú,

ab l' indult no hi pensis pas,

no hi ha remey ¿qué hi farás?

la sort está contra tú

»'Ls que com tu perillavan

s' han procurat escapar,

y ho han fet sense mirar

qu' ab gran perill te posavan,

»Per salvá 'ls t' has bèn perdut;

per ells pujas al calvari

com un lladre y vil falsari

¡mira quánta ingratitud!

»J' arriba l' hora fatal

si has de morir, mor' valent;

vegi 'l mon qu' ets ignocent;

pro 'ls companys t' han dut al pal.

»Al costat tinch lo butxi

¡com riu podent' escanyar!

Dèu te vulga perdonar:

no has fet pas cap mal per mi.»

Un tranquil aixís parlava

tot jugant al dominó,

perque 'l altre jugadó'

lo doble sis li tancava.

PETRUS.

SALÓ PARÉS.

LA RENDICIÓ DE GIRONA.

Diumenje lo Saló d' exposicions de ca 'n Parés semblava un jubileu. Pot dirse en certa manera, que Barcelona anava á missa en aquell temple del Art. La concurrència era tan numerosa que fins hi hagué necessitat de posar municipals á la porta, per evitar empentas.

Causa de l' aglomeració: la exposició de un quadro.

Titol del quadro: *La rendició de Girona.*

Autor: Laureano Barráu.

Laureano Barráu no conta m' s enllá de vintitres anys y es petit d' estatura. Té l' aspecte modest y tímít, y á pesar de tot es un valent, un intrépit, un brau.

Temps enrera guanyá las oposicions á la pensió Fertuny convocadas per l' Ajuntament de Barcelona: va anar á Roma y havent expirat lo terme del pensionat, torna ab un quadro no sols de gran tamanyo—que per pintarlo haurá hagut de menester una bastida—sino també de gran assumpto, qu' exigeix un talent positiu y sólit.

La rendició de Girona; l' últim cant de aquella immortal epopeya, admiració del món y honra de la terra catalana, es un assumpto que no 's pot tractar á la llaugera. Se necessita gran temperament de artista per atrevirs' hi y condicions extraordinarias per realisar-lo.

Laureano Barráu ha triunfat.

La tela al primer cop de vista imposa: está admirablement entonada, composta ab habilitat y sentida de debò.

Los defensors de la immortal ciutat, acribillada pels projectils enemichs y delmada per la fam y per la peste, surten de Girona, qual silueta 's divisa en últim terme y desfilan per davant del exercit francés, de qual massa 's destacan lo general Augereau y 'l seu estat major, contemplant los uns ab admiració y tots ab respecte á aquell grapat de valents.

Marxa al davant dels vensuts un grupo de mi-quelets magistralment pintat

En la terra s' hi observan las senyals de la lluyta; en lo cel gris ab petites clarías de núvols s' hi llegeix la tristesa, de que per forsa havia d' estar impregnada aquella escena.

Lo quadro sorprén més, com més s' examina.

Y es que l' autor, verdader temperament catalá, com ho es l' assumpto en que s' ha inspirat, no ha fet gala del efectisme sinó de una sobrietat encantadora y de una veritat pasmosa.

LA NEVADA.

Tal vegada podria la critica tecnica senyalar-li defectes, especialment en la part dreta de la tela que 's presenta algun tan confosa, y en algun altre punt; pero las bellas superan de molt a las deficiencias, y sent l' autor un jove de talent clar y de condicions positives, ell mateix sabra corretjirse.

Del artista que pensa elevat y executa ferm; del pintor que s' enlayra sense sentir en las alturas mareig ni rodaments de cap esperem-ne encare majors empresas, sense necessitat de molestosos consells.

Qui aixis comensa arribara lluny.

Feya temps que no s' havia vist a Barcelona una obra de tan ale.

Y lo que may s' havia vist es que un pensionat pagues a tan alt preu la distincio concedida a son talent y l' import del escas capital que una corporacio oficial

¡Pues senyor! ¡estém ben frescos! A la quenta aixó de nevar, ara sera moda a Barcelona.

ha sufragat per ausiliar-lo en sos estudis.

Si de cada deu pensionats, dels que s' envian a Roma a expensas del Ajuntament o de la Diputacio, sortís una Rendicio de Girona, la ciutat y la provincia podrian dir:

—Hem fet negoci.

Perque negoci es l' adquisicio de un gran quadro pintat a conciencia, y mes negoci encare la gloria de inscriure un nom, que desd' ara sera respectat en lo catallech dels millors artistas nacionals.

Lo mateix Sr. Barrau ha exposat ademés algunes testas pintadas al pastel que han sigut venudas desseguida.

Son modelo de fermesa, de bon modelat, d' expressio y de color.

¡Si al menos los nostres homes politichs mes reputats fessin pastels com aqueixos!...

FRÀ JUNCOSA.

¡Qu' es deliciós! ¡Y va nevant qu' es un gust!

¡Bueno! Ja casi no puch traginar la carga. ¡Veyám si m' hauré de quedar aquí a dormir, a peu dret!

LA NEVADA.

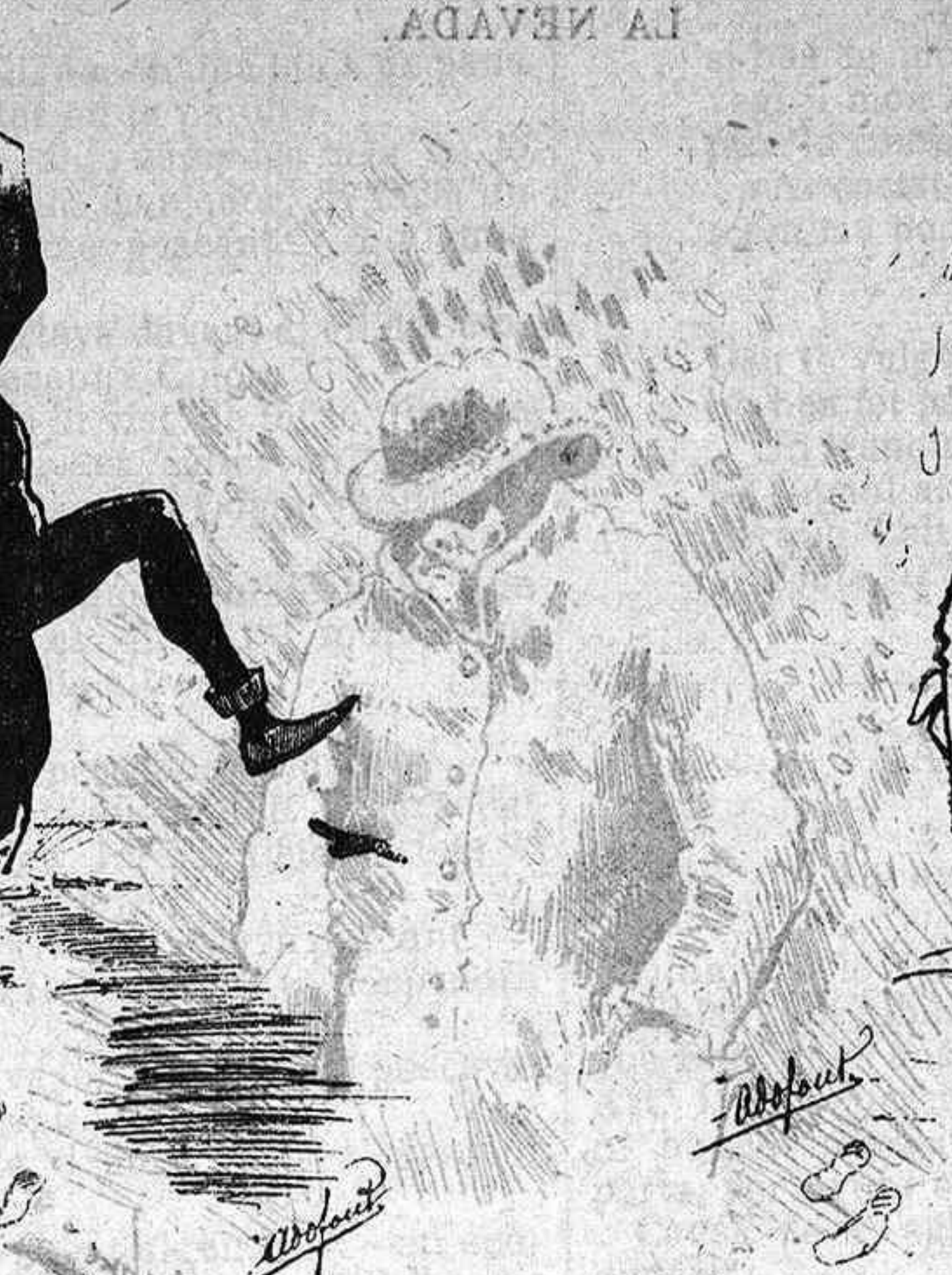
de autogal per bulliar...
le en sos estudis...
Si de cada deu pen-
anats dels que s'en-
en Roma d'expansas
l'ament d' de la
D... sortis una
de Girona la
a provincia po-

del negoci...
negoci ca...
de un gran
ro a concien-
m negoci enca-
la gloria de inscure
an nom, que desd' ara
cés respectat en la ca-
blech dels millors ar-
las nacionals.

Lo mateix Sr. Ferris
an exposat abemes algu-
nas lesias pintadas al
passat que han sigut ve-
dus desseguides.
En un model de terme-
sas de non modelat, d'
expressio y de color.
Si al menos los nos-
tres homes no haurien més
reputors lesies totes
com a puzos!

¡Sambomba! L' un peu ja ha sortit... pero y l' altre?

THE JUNGLES.

Tal vegada podria la
critica tecnica servir r-
li detecler, especialment
en la part d' de la
tota que s' presenta al-
gun tan/contas... en
algun altre punt, pero
las bellas...
molt a las de
y sent l' autor
de talent...
diciona...
teix sabra...
Del...
elevant...
del pintor...
sosse sentit en las al-
tas...
menta de cap espe-
ne en...
de molest...
Qui...
arribare...
Reya temps que no s'
havia vist a...
una obra de tan ale...
Y lo que may s' havia
vist es que un pensio-
nat parades a tan al...
la distincio conce...
son talent y l' import
del ecasa capital que
una corporacio oficial

¡Alabat siga Dèu! Un mantecado de tres arrobas.
¡Quín sombrero 'm deu haver posat!

¡Pues señores! ¿están bien fassos? A la puerta això de never, ara sera meda a Barcelona.

¡Vaja! Quedémnos aquí, amarrats en la estacada, hasta que Nostre Senyor fassi parar la nevada.

¡Qu' es delictal? Y ve nevant...
si m' hauré de quedar aquí a dormir a peu dret!

QUI NO VULGUI POLS.....

(QUADRET DEDICAT A MON INTIM Y BENVOLGUT AMICH
LO LLOREJAT POETA RAMÓN SURIÑACH BAELL).

—¿Sentíu?... ¡Ja repican!... Lo qu' es avuy no 'm passarà pas per alt. Acabo de llegir en lo *Correo Catalán* que hi haurá un gran Te-Deum y... ¡jare hi caich!... ¡Vet-aquí perque ahir tocavan d'aquell modo que semblava que no hi fóssin á temps!... Jo prou ho preguntava á tothom, pero ningú 'm sabia dar rahó d'aquell retruny de campanas... y... ¡miréu la de dalt com se 'm volia rifar!... Me va dir que tocavan perque havia arribat tropa. A 'n ella sí que com qu' era l' hora que 'l seu home era á cantar la *idem*, perque de suplent ha pujat á sereno efectiu, n' hi devia haver arribat y no volia que la destorbés. ¡Y vaya ab quin nyicris! O sí, sí; devia ésser aquell tinentet encotillat que sembla un setmesó, que fa uns quants dias que ronda per aquet carrer com un gos perdut y que de tan menut qu' es tothom s' hi entrebanca. ¡Cá!... ¡Si som en un temps que un no 's pot fiar de ningú!... ¡Ah!... Lo qu' es aquesta vegada hi aniré... Passará la mèva y fora. ¡Potser sí qu' escoltant al un y al altre encare m' enterrarian sense haver vist may una funció de gala!... ¡Deu ésser d'alló més bonich, perque crech que hi va tothom... hi va 'l General, hi van los municipals, lo senyor Alcalde y hasta 'ls noys del Hospici; es á dir la flor y nata de Barcelona. ¡Quin efecte que deu fer!... Deu ésser sorprendent veurer totas las Autoritats juntas, perque fora que sigui per algun arrós ó per tréurer las arnas de las casacas en alguna professó... ó cosa aixís ni á casa s' va poden reunir las may al primer toh de esquella ó sigui á la primera sessió. Per aixó 'm daleixo y... creyéu que ja hi voldria ser. Sobre tot aixó de ser de franch es lo que m' acaba de decidir. Ab aixó, noyas, arregléus bèn depressa que están á punt de caurer las deu y... ¿Veyéu?... Ja estich á punt de solfa. Lo anar curt de roba es una ventatja. ¿Vull posarme de las festas?... Donchs me mudo las botas, me tiro la mantellina y... ¡ja está!

—Me sembla, mamá, que hi deu haver unas empentas que 'ns farán tréurer lo fetje per la boca.

—T' equivocas. Lo més que 'ns poden fer tréurer es lo xocolate qu' es quant tenim en lo cos.

—Bueno, sí; pero ves quin gust...

—¡Ah, sí!... ¡Qué se us menjarán!... ¡Ay Senyor, que 'n faréu poca de carrera!... Jo á la vostra edat era un trunfo: allá hont me ficava jo feya tronar y plóurer. ¿Pero vosaltres?... vosaltres sembleu fetas d' engrunas de fideus fins. Si nó que 'm consta positivament, hasta creuria que no sou fillas mèvas.

—Donchs miri, per xó mateix; podria anarhi vosté sola y...

—¿Y no us ne dariau vergonya?... ¡Ala!... á arreglarvos y á la Catedral falta gent. ¡Vaya uns fumillos!... Ara per punt us hi duré ni que sapiqués que us hi han de reventar.

—Noyas, no us deixéu del bras. ¡Jesús y quina gentada!... Veniu, veniu, qu' entrarem per la dels clàustres. ¡Potser per 'llí no hi haurá tantas empentas!... ¡Valgam Deu y quin búrgit!... Sembla á la Boqueria la vigilia de Nadal. Noyas, per Deu, no us aparteu gayre... Aixís... aixís, sempre apropet mèu. Ara ara, ara hi entrém. ¿Veyéu? ja toquem las ocas. ¡Ah, ah!... Ja hi acabém de ser.

¡Bò!... Ja 'ns hem encallat. ¿Qué redimoni apreta vosté per 'quí darrera?... ¡Sempre hi ha de haver imprudents!... ¡Aixó mareja!... y hasta 'm torna l' aixarop á la boca, que si dura gayre tindré un vómit que... ¡Potser aixís farán rotllo!... ¡Ay gracias á Deu, ja arranquem!

—Mamá, aixequi la cama que á 'n aquí hi ha un esglahó.

—¿Que aixequi una cama?... ¡Vaya una sortida!... ¡Com si no pogués entrebancarme ab l' altre!... Quan hi arribi las aixecaré totas dugas. ¡Fámlo!... ¡quina estaltonada!... Ab una mica més m' escarbotan. Veig que á 'n aquí un no 's pot distreurer. ¡Bò!... ¿Y ara?... ¿Qu' es aixó?... ¿Qu' empeny aquesta dona?... ¿Que no ho véu que no 's pot passar?... ¡Oh y ab aquest cistell!... A lo menos podiau deixar lo fato á fora...

—¡Ah, sí, fugiu que... ¿qué més fato que vosté?...

—¿Jo fats?...

—¡Bè, bè!... ¡Qué tants romansos... ¡Alantel!... ¡Ja veurá si passaré!... ¿Ho véu?...

—Aturis que 'ns hem enganxat... ¡Ep, mestressa!... ¡no tiréu!... ¡Jove!... ¡Ep!... ¡Sí vamos, ja estich llesta!... M' ha arrencat tota la punta del sach ab aquell malehit cistell. ¡Bandarra, més que bandarra!...

—Miri, senyora, que ja som á dins y haurá de fé 'l favor de callá.

—¡Ah, es á dir, que després que... ¿Y quí es vosté per manarme?... ¡Vés, calléu perque 'l senyor ho disposa!... Ha de menjar més plats d' escudella per manarme á 'n á mí.

—¡Senyora, no li he dit cap insult perque 'm contesti de aquet modo!... ¿Ahont va aquet *pretérito imperfecto*?...

—¿Jo imperfecte?... ¡Carambas quin cop de pica al mitj del pit!... ¡No apretin!... ¿Que 's pensan qu' haig d' abeurarme?...

—Mamá, vingui per 'quí...

—Oh... ¿Y pogué?... ¡Me féu riure!... ¡Jesús!... ¡Quina escaldada!... ¡Quin raig m' han tirat al ull d' una cosa calentona!... ¡Buféumel per Deu!... ¡Buféumel!... ¡Jo crech que hi perdut la vista!...

—¡Y cá!... Total dugas gotas de cera. ¡Com que s' ha posat sota l' aranya! ¡Aixó no es rés!...

—¿No es rés?... ¿Y donchs que potser volta que m' hi hagués caigut tot un ciri?... ¡Ja li dich que te un bon fetje ab tot y anar vestit de capellá!... ¡Si jo pogués sortir!... ¿Y ara?... ¡Ay Reina Santíssima!... ¡Sí, sí; m' han robat!... M' han prés lo portamonedas!... ¡Lo portamonedas!... que hi portava una apuntació de pesseta de un bitllet d' irritació, quinze céntims y mitj argens de seda blava... ¡Lladres!... ¡Múrris!...

—Mamá, creguim, deixiu correr y sortim, perque estich tota masegada y si vosté 's veyá sembla talment que acaba de sortir d' un bany.

—Massa que m' ho trobo. Perduda la trampa del monyo... la mantellina á coll-y-be... una escaldada á la cara... desguarnit lo baix del sach... sense portamonedas... ¡Vamos, que dech estar á punt de carmel-lo!... Aném noyas, aném. A veurer si podrém sortir. Pero... ¿qué redimoni apreta vosté?... ¿Qué 's pensa que tinch vint anys?... ¡Grossé, més que grossé!... Veniu, noyas, que per 'quí sembla que passarem. ¡Aixís!... Anéu obrint pas. Apoch apoch ja sortirem. ¿Veyéu?... ¡Ja som fora!... ¡Gracias á Deu!... ¡Aquí s' aixamplan los esperits!... ¡Respirém!...

—¡Mamá!... ¿Sent com repican?... Deuhen celebrar un altre Te-Deum. ¿Qué no aném á la Catedral?...

LA NOSTRA GENT.—

—Bèl! Qué diables t'è aquest Còmprins? Se 'ns mor' ò no se 'ns mor'?
—Qué sè jo! Desde que li han fet l'operació de la trigonometria, diu qu' encara està pitjor que avants.

—Jo tornarhi?... Que me 'n tindrian de dar de quartos!... May més hi fet res de bó desde aquell ditzòs dia que... Ja tenia rahò la mèva mare, que al cel sigui!
—Ab qué tenia rahò?...
—Quan deya que qui no valgui pòls... que no vagi à l' era.
—Mès n' hauria tingut si haguès dit que qui no vulgui empentas.. no vagi à la Catedral en dias de Te-Deum.

SANTIAGO BOY

A-CLARA-CIÓ.

¡Ay, Clara, Claretà mèva!
bèn clara ma passió 's véu;
no es clara per mí la sèva;
tant sols es clara per Dèu.
Sols per Dèu; per ell que a-clara
los secrets, Clara més grans;
mes jay! per mí no 's de-clara,
elara-ment com entre aymants.
Dona pre-clara y hermosa;
mon cor, Clara, li du amor:
cosa clara y bèn xamosa...
¡Clara, acéptil per favor!

Clara-ment se veu mon pit,
Clara, estrelleta del dia;
vosté, Clara, es mon neguit
veyent clara ma agonía.
Clara es lo sèu nom; m' agrada
solament, Clara, per xó;
si clara es ma pena airada,
¡siga clara sa passió...!

R. ROURA.

LLIBRES.

LA MUJER Y EL CURA. — *Memorias de un aldeano.*
— *Novela de JOSÉ ZAHONERO.* — L' autor de *La Carnaza* y de *El Señor Obispo*, notable per la brillantés del sèu istil nerviós y plé de color, ha escrit per la *Biblioteca de El Motín* una nova novela que no dupto que més d' hora ó més tart será degudament excomunicada.
No perque 'l llibre en qüestió ataqüi cap dogma ni subverteixi cap principi teològich, sinó perque posa en clar las maniobras de que 's valen certs capellans de fora per atiar la discordia y desencadenar las passions, causant la infelicitat de las familias.
Es una producció que denota verdader talent

(Dibuixos de Mariano Foix.)

—¡Quin pamet!
 —¡Viva tu mare!
 —D' aixó se 'n diu sall
 —¡Llástima que vaja sola!

Lo mistayre:—¡Ay flavios! ¡Me sembla que aquesta mel no s' ha fet per la vostra boca!

de novelista y resulta més distreta y més moral, en lo bon sentit de la paraula, que algunas obras autorisadas per la censura eclesiástica, com á bonas conductoras de la migranya.

LA SIMA DE IGÚZQUIZA.—Novela de ALEJANDRO SAWA.—Forma part també de la Biblioteca de El Motín, y ab aixó sols queda marcada la seva tendència.

Las tristas aventuras del Cura de Santa Cruz, Rosa Samaniego y Jergón constituheixen la materia de aquesta obra, y la famosa timba de Igúzquiza ahont tantas barbaritats varen cometres durant la passada guerra civil está notablement pintada.

Pochs serán los carlistas que comprin aquest llibre; lo qual vol dir que serán moltíssims los liberals que l' adquireixin.

LA RELIGIÓN DEL PORVENIR, de Hartmann. —Aquest llibre correctament traduhit y precedit de un prólech de D. A. Zozaya, forma 'l tomo 39 de la Biblioteca económica filosófica, destinada per sas condicions de baratura á divulgar las obras més notables dels grans pensadors de totas las edats, sense distinció d' escoles ni de tendencias. Los lectores aficionados á la lectura seria, per

cinquanta céntims de pesseta—preu d' entrada de galliner de qualsevol teatro popular—poden haverse las ab las eminencias de la filosofia.

May la ciencia havía estat com ara al alcans de totas las butxacas.

LA ESTRELLITA.—Mazurka para piano por José Matéu.—Aprofitant l' anunci del seu establiment d' ensenyansa, lo Sr. Matéu ha donat á llum aquesta composició musical que no careix de bonas qualitats.

DICCIONARI GEOGRÁFICH HISTÓRICH CATALÁ.—Hem rebut los quaderns tercer y quart de aquesta obra que continua publicantse baix la direcció de don J. Reig y Vilardell.

Los citats quaderns abarcan desde Ampurias á Balaguer. A part dels articles corresponents á aquestas dugas poblacions que son los més extensos, mereixen ser citats los següents: Aramprunyá, Aran (Vall de), Arbós, Arbucias, Los Archs, Arenys de Mar, Argentona, Aro (Vall de), Avinyonet, Aytona, Badalona, Bagá y Bagur.

MAR Y CEL.—Trajedia en tres actes y en vers de ANGEL GUIMERA.—Hem rebut un exemplar de

aquesta producció, que ab tan éxit está representantse actualment en lo *Teatro Romea*.

DE COP Y VOLTA.—Comedia en un acte y en vers de D. Bonaventura Bassegoda.—També hem rebut un exemplar de aquesta producció rebuda ab aplauso en lo mateix teatro.

RATA SABIA.

DELIRI.

Deliro al contemplarte tan hermosa,
perque tan com més gran es ta hermosura,
més gran va sent també ma desventura,
al veure qu' ab mí 't mostras desdenyosa.

Delira la méva ànima gelosa,
pensant que pots dá' á un altre ta ternura,
y anégan lo meu cor dols d' amargura
qu' en agonía 'm tenen horrorosa.

Y foll, desesperat, ab ansia loca,
voldria entre 'ls méus brassos apretarte
calmant ma set d' amor besant ta boca:
y estrenyent luego fort, ben fort matarte:
més no ho faré perqué 't calsa 'l meu pare,
y 'ls parroquians com tú escassejan are.

S. Ust.

PRINCIPAL.

Varem anar á sentir á la violinista Vickham.
Es una nena guapa y simpática: tè cara de nina; pero de nina de luxo.

De tocar lo violí 'n sab molt; pero si es cert que algún dia pot arribar á celebrat, en aquests moments no ho es encare.

Te com á primera condició 'l brío y la seguretat y en las pessas brillants com la massurka de Wianewskis, sobressurt més qu' en las obras de sentiment y expressió.

Lo públich vá rebre la ab extraordinaris aplausos, per cert ben merescuts.

La Vickham es una estrella que apunta en lo cel del art, y quan estigui en tot lo seu esplendor, creyém que farà parlar d' ella.

Lo pianista Belms que va acompanyaria tocant després algunas pessas á solo, no es una vulgaritat, ni molt menos, encare que no puga posarse al nivell de altres professors qu' hem sentit en lo mateix teatro, y de alguns paisans nostres.

La pessa en un acte titulada *El censo*, de Ricardo Monasterio, es una obreta moguda y animada, plena de xistes y ab algunas situacions cómicas de bon efecte.

En la execució s' distingiren la Sra. Alverá y 'ls Srs. Peña, Manso y Manini.

LICEO.

Del *Reeluta* d' Espi ja varem parlarne l' últim istiu, al estrenarse en lo *Teatro de Novedats*. Prescindint de la Gattini, varen desempenyarlo 'ls mateixos artistes.

De D.ª Juanita no cal dirne res.

De la *Regina Elda*, 'n digüerem alguna cosa en lo número passat.

Y fora de aquestas obras y de *Satanello* qu' es també molt coneguda, no ha donat res més de nou la Companya Tomba.

Una noticia agradable.

L' actiu empresari Sr. Bernis, qu' s troba á Milán ha tirat l' am... y ha tret... ¿que dirian?

¡En Gayarre!... ¡Y en Garullil!... ¡Y la Bendazzil! Preparémnos donchs per la próxima temporada de primavera.

ROMEA.

Lo benefici del Sr. Martí y l' estreno en aquest teatro del drama *Mal pare!* proporcioná un plé.

Lo popular drama del nostre estimat company Roca y Roca ha tingut la sort de trobar á Romea intérpretes inteligents com las Sras. Abella, Coello y Pallardó y 'ls Srs. Bonaplata, Goula, Isern, Martí, Virgili y 'ls demés que prenen part en la representació.

Tots han rivalisat en acert, fent lluhir las principals escenas de la obra.

A tots ells envia per conducto nostre las gracias més expressivas, nostre company, autor de l' obra.

Dilluns benefici de la simpática dama jove Srta. Coello, en lo qual s' estrenará un quadro dramátich del Sr. Perpinyá.

Ahir havia d' estrenarse una nova pessa del Sr. Pons, titulada: *Mala nit!*

Oportunament parlarém de tots.

TÍVOLI.

Alternant ab las afortunadas obras *Cádiz* *La Gran-via*, s' han donat últimament algunas representacions de la magnífica sarsuela *Los Madgiars*.

A pesar dels anys, las inspiradas melodias d' aquesta obra no envelleixen, y 'ls qu' están empapats d' aquella música deliciosa y que han sentit cantarla mil y mil vegadas, en tots los teatros y pels primers dels nostres artistes, la escoltan avuy ab lo mateix gust de sempre.

Y es que *Los Madgiars* no es una joya falsa, que ab lo rosse descubreix lo llautó: alló es tot or de lley, y per xó, per més que 's fregui y 's gastí, sempre brilla y lluhéix.

Lo públich la vá rebre molt bé, prodigant los seus aplausos als artistes que la van desempenyar, y que van posarhi tota la seva bona voluntat é inteligencia.

Fent especialíssima menció del Sr. Puig, que va donarnos un *leguito* de lo més aixérit que corra, debém tributar elogis á las senyoras Leida y Raguer, als Srs. Navarro y Sala Julien y al mestre Pérez Cabrero.

La presentació escénica, si hem de ser franchs, no 'ns va semblar qu' estés á la altura de lo que estém acostumats á veure en aquell popular teatro.

NOVEDATS.

La pessa *La trompeta del barri* del Sr. Bohigas, vá ser rebuda ab aplauso.

També va agradar lo quadro dramátich *Una gloria enmortallada*, original del Sr. Codolosa.

En quan al *Loço de Belvedere* tingué de aplasarse per demá, dissapte, l' anunciat estreno.

COMPANIES INFANTILES. CONFIDENCIA.

—Véus aquest? Pues al Liceo un vespre'l vaig esbrincar, y'l bon xicot, per la paga, va convidarme á sopar.

COMPANYÍAS INFANTILS.

Ne teníam una; donchs ara n' hi ha dugas: la verdadera y la primitiva.

Ha succehit ab aixó com ab tot: á Barcelona de tot n' hi ha dos; y encare que las companyías infantils son de Gracia, treballan á Barcelona y han hagut de acomodarse á las nostras costums.

—Bè, vamos, y á vosté ¿quina es la que li agrada més?

Vaig á parlar ab franquesa.

Aixó de adiestrar criaturas dedicantlos á treballs superiors á la seva inteligencia y á las sevas forsas, no 'm fa felís.

Trobo que per un día pot tolerarse com una broma... ó si volen una curiositat; pero més de un dia cansa y fastidia.

Aixís, donchs, los papás dels nens tan de l' una com de l' altra colla, lo millor que poden fer es enviarlos á estudi... y que s' apliquin, que si fan bondat ja 'ls tornarem á deixar fer comedias... sarsuelas... y hasta si volen óperas.

N. N. N

NO 'S POT SER POBRE!

Si á la dona alguna volta ab reserva jo li dich que voldria ser mol rich, ella m' respon ¡Poca-solta!

Després me diu ¡Envejós! si per cas li repeteixo, y si més tart, insisteixo tenim disputas tots dos.

Y es, que per la mèva part jo crech que la rahò 'm sobra, pues avuy dia, l' ser pobra, francament: me surt molt car.

¿Qué nó, diuhen? No m' espanto per semblant oposició.

Escoltin ab atenció y al moment, probas al canto.

Me vaig fer l' istiu passat un vestidet molt bonich.

Pues bè, allavoras, un rich al punt l' hauria pagat;

mès jo no 'n soch, y l' import no vaig pogué satisfé y al sastre li vaig fer fé molta roba, á dret y á tort.

Venían á cobrá, ¿sí? un altre encàrrech y... avant, sols ab táctica semblant un compte s' pot detení'.

Ara diguin si no espanta l' historia dels mèus apuros. ¡Per no tenir dotze duros n' hi gastat més de noranta!!

Si jo hagués tingut dinés per lo vestidet citat, no haguera estat precisat á férmen cap altre més.

Per no tenir que menjar menjo en la fonda! Es caríssim! pero allí fian. ¡Bravíssim! pues es allá 'hont tinch d' anar.

Lector: crech que hi probat ja

la vritat de lo que 't deya jo també, també m' en reya quant ho sentia contá,

mes avuy que ja hi passat per tot aquesta miseria, veig que la qüestió es més seria de lo que havia pensat.

Y veig també per final que per tot la rahò 'm sobra, quan afirmo que 'l ser pobra costa... avuy... un dineral.

J. LAMBERT.

La nevada del diumenje passat va procedir á tall de dona capritxosa.

Las montanyas de Sant Pere Martir y del Tibidabo yan apareixe sense un borrall de nèu. En cambi Montjuich se presentava cubert de blanch, com una cofia sortint de la bugada y posada al sol á secar.

Una frasse de un xavalet:

—Mamá, miri, miri: la montanya de Montjuich ab la camisa fora de las calsas.

Diu un periódich que la fatxada del Palau de la Industria de la Gran Exposició universal está quartejada del cap-de-munt al cap-de-vall, y aménassa ruína.

Hi ha aquí opina que quan li carreguin á sobre las encabelladas, se ajupirá, dihent:

—No puch més.

Lo mateix exactament li succehirá á la ciutat.

Quan li carreguin á las espatllas los comptes de l' Exposició, també s' aclofará, exclamant:

—M' han aixafat.

Pero, ara, parlant seriament ¿resistirán tots aquells edificis de nyigui-nyogui, fets depressa y corrents, tot lo temps que ha de durar la famosa Exposició...

Allá veurém.

Que 's verifiqui una Exposició de productes no hi ha res que dir; pero que s' exposi al mateix temps la vida dels que la visitin, ja es una exposició aquesta una mica massa seria.

Está organisantse la comparsa de cent guardias municipals destinats á acompanyar á l' Ajuntament en los actes de gala.

Y dich que formarán una comparsa porque la missió que se 'ls confia no es altre que la de acompaarny als regidors y principalment al alcalde.

Avants hi havia á Barcelona lo Concell de Cent.

Ara hi haurá un cos de cent municipals de luxo.

Que, segons bons informes, portarán manoplas á las munyecas y encare que vagin á péu, arrossegarán sabre de caballería.

—Sanchez ¿sabs que iremos muy curros?

—Ya lo crech.

—Lo único que me amohina es el sable de caballería. ¿Para qué lo farém servir?

—Para dar sablazos á cuenta de la ciutat.

La pelegrinació á Roma que havia de verificarse á principis de febrer, sembla que s'efectuará per tot lo pròxim mes de abril.

¡Bona época!

L'herbeta dels camps rebrota. Y aquí lo mateix que á Roma n'hi ha de fresca y de gemada molt rica y apetitosa.

Y ademès ja ho diu un ditxo de la mèva composició:

—Al abril.

Cada pelegrí menja per mil.

Son molts los que demanan siti per instalar los seus productes en la Exposició, de lo qual me'n alegro, porque ja que s'están gastant los diners sense com va ni com costa, al menos que no's perdi tot

Pero es precis consignar qu' en lo que respecta á las tarifas de préus, reyna, com en tot, la confusió més espantosa. Hi ha qui té de pagar 50 pesetas per metro quadrat: hi ha qui percibeix una rebaixa de un 50 per 100; hi ha per qui aquesta rebaixa es del 60... y hasta s'assegura que hi haurá expositor que no pagarà res enterament.

La consigna avuy com avuy es lluhirse á tota costa.

S'han arrancat los plátanos que hi havia en lo carrer de Fontanella, en lo tros corresponent á la Plassa de Catalunya.

Aquells arbres, á primeras horas de la tarde, feyan alguna sombra, y en l' época calurosa permetian lo trànsit per aquell siti.

En lo successiu ja veurém qui hi passa.

Perque no tothom gasta cotxe com D. Francisco.

Sembla que hi ha alguns vehins que pensan demanar que 's cambihi 'l nom de la indicada plassa.

En vista de que 'l batarell del sol no se'n apartará en tot lo dia, demanan que de aquell siti se'n digui:

—Plassa de Africa.

La banda municipal acaba de augmentarse ab sis contrabaixós.

¡Sis violons!

Bons instruments per donar una serenata á D. Francisco.

Un dels homes més inteligents en l' art de tocarlo.

Lo célebre marqués de Campo, aquell infelís potentat que temps endarrera, quan anavan á embargarlo, va resultar que ni llit tenia, acaba de fer un cop d' home, oferintse á proporcionar grautament gas del alumbrat á la ciutat de Valencia.

¡Qué no hi haja cap barceloní que fassi lo mateix!

Aquí paguem lo gas, inclús lo qu' explota en lo despaig del Arcalde!

Hem entrat en un periodo de competencia.

Fins ara se la feyan los venedors de objectes de menjar y de vestir; pero ara que son molts los que no menjan y moltíssims los que no tenen medis de ferse uns pantalons, la competencia s'ha

A DINS Y A FORA.

—¿Tú ets la cambrera?
—Sí; ¿qué demana?
—¿La senyoreta?
—Es á la sala.
—¿No está visible?
—No pas per ara.
—Tè: 'm convé véurela.
—Está... ocupada.

entaulat entre 'ls fabricants y magatzemistas de caixas de morts.

L' últim article que necessita l' home.

Segons conta un periódich, en la casa ahont hi ha un malalt de cuydado, s'hi presentan dos, tres y hasta quatre representants d' altres tants bagulayres á oferir los seus serveys, semblants als corps que sentint fator de cadáver, revolotejan y 's deixan caure sobre 'l siti ahont creuhen que han de trobar lo seu aliment predilecte.

Aixó es horrible.

Donchs al dia següent de haverse publicat la noticia, surten alguns remittits en los periódichs, suscrits per altres constructors del mateix article, dihent qu' ells no fan una cosa semblant; y anunciant de passada que 'ls seus baguls son cómodos y baratos.

De manera qu' es casi impossible girarse, sense topar ab algun de aquests lúgubres industrials.

Los que van á las casas á oferirse.. los que s' ofereixen desde las columnas dels periódichs... tots nos fican l' article pels ulls, sentnos poch menos que impossible sustreure'ns á las sevas obsessions.

¿No podria acabarse aquesta especie de dansa macabra tan grotesca y repugnant, establint de cop y volta, l' incineració dels cadáveres?

Aixís al menos los espanyols moriríam tal com hem viscut.

Cremats.

A Málaga s'ha establert una societat titulada dels tretze, sens altre objecte que dinar cada diumenje per grupos de tretze personas, afrontant aixís la preocupació vulgar que diu que al cap de l' any ha de havernhi un de mort.

Que 'm dispensi la societat dels 13: lo que 's proposan, es fer las cosas á mitjas.

Per donar mostres de valentia, no haurían de menjar los diumenjes, sinó 'ls dimars.

Hem sentit fer grans elogis del discurs de defensa qu' en la famosa causa de expendició de bitllets falsos del Banch de Fransa, pronunciá dimars últim, lo jove lletrat D. Francesch Clariana, en la secció de la sala de lo criminal presidida per don Francisco Molina.

Rebi 'l jove advocat la nostra enhorabona.

A lo millor dels preparatius per alzar la torre Condal que havia de tenir 200 metros, un tal Sr. Carbonell presenta un projecte, oferintse á aixecarne una, en lo curt espay de dos mesos y mitj, que será completament de ferro y tindrà una altura de 350 metros.

Y ja surt alló:—La torre més alta del món: será una sisena part més elevada que la famosa torre Eiffel de l' Exposició de Paris.

Ara 'l projecte tal vegada no passi del paper.

Pero aixís y tot sempre podrém dir que per fer castells en l' ayre, ningú 'ns passa la mà per la cara.

Una errada de imprenta curiosa:

«La empresa del Hotel Internacional, ha encargad a la fábrika de *porquets* (!) de los sucesores J. Idrau de Toulouse, la construcció de los pavimentos de madera, etc. etc.»

¡Porquets, per parquets!

De un periódich francés:

«En los subterranis de un dels mercats de Paris va declararse aquest día un incendi tan considerable, que moriren cremats 100,000 caps de virám.

» Una senyora de bons sentiments exclamava:

» — ¡Pobres animallets!

» — No 'ls compadeixi, senyora, varen respondreli: aquets caps de virám estavan destinats al foch y moren de mort natural. Aixó no es un incendi, sino un rostit mal fet.»

Segons *El Barcelonés*—y cuidado qu' ell pot saberho—lo famos y conegut Mr. Blanc de Mónaco, pendrá en arrendameut lo restaurant del Parch.

Famos li diu l' órgano del arcalde, y en efecte ho es.

Mr. Blanch es un home que fent correr la ruleta s' ha fet milionari.

Paraula es paraula.

L' Exposició s' obrirá 'l día 8 de abril.

Va dirho D. Francisco y ha de ser.

Pero la inauguració de la mateixa no 's verificará fins lo día 17 de maig... ó quan tot estigui llest.

Queda probat una vegada més qu' en aquest món tot té compostura.

Menos las ridiculesas, quan son tan solemnes.

UN GENI DEL PORVENIR.

¿Qui es capás de di á horas d' ara quin será 'l porvenir seu? Potser será conde... ó bisbe... ó... ¡quí sab, mare de Deu!

A un metje jove y bon mosso hi acut una mamá ab la seva filla, nena de uns disset ó divuyt anys, pàlida, sense color als llabis, enterament clorótica.

— ¡Me desespera véurela tan pàlida! diu la mamá!

— Vosté voldria, observa 'l metje que gastés bons colors.

— Aixó mateix.

— Donchs, ara veurá, com sense necessitat de medicaments, li transformo.

Y acostantse al oído de la nena, li diu.... Res, una galanteria ab punts y ribets de atreviment, y la nena al sentir-la 's torna roja com una cirera.

La mamá al sortir de la consulta, exclama:

— ¡Aquest metje fa miracles!

Dos amichs que feya temps no s' havían vist, se troban al mitj de la Rambla.

— ¡Tomás!

— ¡Enrich!...

— ¡Y aixó! ¿Qué portas dol?

— Sí... de la dona.

— Noy, no 'n sabia res...

— Qué no 'n sabías res?... No ho diguis... Vaig enviarte esquila no sols per l' enterro, sinó també pels funerals.

— No las hi rebudas.

— Bueno... Un' altra vegada que 'm casi y torni á enviudar, jo mateix te la passaré.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—Do-ro-te-a.

2. ID. 2.ª —A u-re-ne-ta.

3. ANAGRAMA.—Fiat-Tifa.

(Continua á la página 144.)

4. **MUDANSA.**—*Moca-Maca-Mica-Meca.*
 5. **TRENCA-CLOSCAS.**—*La flor de la montanya.*
 6. **LOGOGRIFO NUMÉRICH.**—*Carlets.*
 7. **INTRÍNGULIS.**—*Canti.*
 8. **GEROGLÍFICH.**—*Per sobretodos los sastres.*

XARADAS.

I.

De una *dos-tres* al marge
 estava contemplante.
 y tú á n' allí banyante
 sens fer de mí cabal;
 ta *prima* tan petita
 me va engrescá, ho pots creure,
 desitjant sempre veure
 ton rostre hermós, *Total.*

GERONI DE LA BORDETA.

II.

TARJETA.A donya **TOTAL ROVIRA.**

Lo senyor *Hu-dos-tres* Vidal, y la senyoreta *Primer-tres-quatre* Virella, tenen lo gust de participarli á vosté son ja efectuat casament, y li ofereixen al mateix temps sa casa, per si t'è 'l gust de volguerlos visitar.

Carrer de Santa *Tercera-quarta*, n.º 255 (soterrani).

A. GIBERT.

SINONIMIA.

Un *tot* aná á casa 'n *Tot*
 y al preguntarli:—A qué vé?
 —*Tot* molt p'él l' hi respongué:
 tallime'l prompte si pot

J. T. ANGUILA.

ANAGRAMA.

(A. J. STARAMSA, gran amich... de discussions.)

En una *xarada* tèva,
 volguent rifarte m un xich
 me dons, o títol d' amich,
 estimat... á casa mèva;
 y per cert que t' has tallat:
 allá qui m' estima més
 es ¡la *total!* ja veus, pues,
 si á casa puch sè' estimat.

¡*Tot* atacá' un aparato
 qué 'm feu cobrar vint dures!
 ¡tè gracia qu' un *tot* d' aquets
 demanis á un *literato!*

Alló de qué l' altre dia
 ta tía ab un va topar,
 y un ull se va desgraciar,
 ves á contarho á ta tía.

Tan ella com son nebot
 cap dany haurían rebut
 si sempre haguessin tingut
 la vigilancia de *To!*

Créume, Staramsa, més val
 qu' aquestos trastos deixém,
 ó 'ls lectors diran qu' estém
 molt carregats de *total*

Y si vols reclamar ré,
 entente ab l' Ajuntament,
 puig jo 't puch dir solament:
 ¡y á mí que me cuenta usté?

S. UST.

TRENCA-CLOSCAS.**EULARIA DE CAL MAS.**

Formar ab aquestas lletras lo nom de un drama catalá.
 J. COCA Y COCA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Un arbre.
 2 2 1 6 5 6.—Id. id.
 2 2 1 6 1.—Animal.
 2 3 6 7.—Instrument.
 7 2 7.—Part animal.
 2 7.—Musical.
 7.—Vocal.

Tio CONGO.

INTRÍNGULIS.

Buscar un nom que significant uns aucells, trayentli sucesivament un lletra del davant, dongui los següents resultats: 1: en las cuinas.—2: Las noyas ne portan.—3: Article.—4: Una carta.—5: Consonant.

JOAN QUIM.

GEROGLÍFICH.

TOS X

LOS

IX IX

ANIVI

SUTERO FUROR Y C^a**UN HOME PRÁCTICH.**

—¡Vinga un refresch de primera!
 —¿Ara un refresch? No li alabo.
 —¿Per qué? ¿Perque fa tan fret?
 ¡Un clavo saca otro clavo!

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch' del Teatro, 21 y 23.